

קונטרס

אל תחתך אותי

דברי הספד נלכבים על הילד לייבי קלצקי, עליו השלום, שנוצח
רהמנא ליצלן באפן נורא בי' תמוז תשע"א, ועל הגאון הקדוש רבי
אלעזר אבוחצירא ז"ל, שנדקר למנות בכ"ז תמוז תשע"א, ומגלה מה
עלינו ללמוד משיגי הארועים המחרידים הללו.

נאמר על ידי

מרן מוהרא"ש זי"ע

במהלך שיעור ליל שישי פרשת דברים תשע"א

בנוי ומיסד על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוח והצפון, ברוצנא
קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס ע"י חסידי ברסלב עיה"ק גוא' ארך יצ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh Boro Park
1011 41 Street
718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Rd.
347-733-7551

היכל הקודש בלומינגראוו
Heichal Hakodesh Bloominggrove
24 Merriewold Ln S
845-379-1161

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שעי עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בהתייחסות ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site:

www.breslevcenter.com

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at: amazon.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-248-1651

אל תחתך אותי

א.

רוצים להראות לנו משהו

חז"ל אומרים (תלין ז): 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה' – אדם לא מקבל מכה באצבעו פה למטה בעולם הזה, רק אם מכריזים על זה בשמים שזה יקרה, טבע האדם כשהוא מקבל מכה – הוא מאשים את עצמו, שלא שמר על עצמו מספיק טוב, אך האמת היא שלכל דבר קטן שקורה לאדם יש חשבון מדיק למה זה קרה, זה היה כתוב למעלה שזה יקרה. חז"ל אומרים (יומא לח): 'בשמך יקראוך ובמקומך

אל תחתך אותי

יושיבוך ומשלך יתנו לך, אין אדם נוגע במוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימה, אין דבר כזה שאחד יוכל לחטף מזולתו, או שאחד יוכל להרע לזולתו – אם זה לא נכתב מלמעלה.

וזה בכל דבר קטן כף, ובודאי פאשר קורים מארעות גדולים, דברים מפחידים, ואסונות נוראים, כאלו שאין שומעים עליהם בכל יום, צריכים בודאי לדעת ולהאמין, שדברים בגו, ולא שפתאם קרה כך, אלא שזה בא להראות לנו משהו ולאelf אותנו לקח, ועלינו לראות ולהתבונן היטב למה זה קרה, ומה עלינו ללמד מזה.

לאחרונה קרו שני מעשים נוראים. יהודים חרדים כאלו שקורים לעצמם שומרי תורה ומצוות נהיו רוצחים, והורגים יהודי אחר. שאפלו אצל

אל תחתך אותי

יהודים שרחוקים, רחמנא ליצלן, מתורה ומצוות לא שומעים דבר נדיר כזה, שיפלו לרציחה, ואצל יהודים דתיים שנראים שומרי תורה ומצוות - בודאי לא שומעים כאלו מעשיות, ובעונותינו הרבים זה כן קרה כעת, בהפרש של שבועים וחצי, קרו שתי רציחות, באמריקה יהודי חטף ילד יקר - לייבי קלצקי עליו השלום, וכי' תמוז תשע"א, הוא רצח אותו באפן נורא, רחמנא ליצלן, ובארץ ישראל, קרה ביום כ"ז תמוז תשע"א עם רבי אלעזר אבוחצירא ז"ל - ערליכער איד, צדיק תמים, שלא הציק לאף אחד, יהודי נכנס אליו ודקר אותו למות, רחמנא ליצלן.

כשאנו שומעים שתי ארועים מחרידים כאלו, אי אפשר להשאר אדישים, זה מעורר אותנו, ותובע מאתנו שנתבונן ונראה מה שהקדוש-ברוך-

אל תחתך אותי

ו

הוא רוצה מאתנו, עם מה עלינו להשתפר, וכיותר שכל זה קרה בימים העצובים של בין המצרים, ובודאי הקדוש-ברוך-הוא רוצה להראות לנו משהו עם זה.

מוכא בדברי המאירי (יבמות ע"ב) לשון נוראה, שאם לא מספידים חכם כראוי - צריך לשוב בתשובה, ואם לא יכול לסבל מזה כל הצבור, לכן נדבר פיוס דברי הספד.

רבנים, ראשי ישיבות, דרשנים, נושאים דרשות והספדים על הטרגדיות הנוראות, כל אחד אומר מוסר לפי דרכו, כל אחד מנסה לחשב סבות שונות לדברים שקרו, ומה הקדוש-ברוך-הוא תובע מאתנו? אבל איך שזה נראה, כל אחד מפחד לומר את האמת לאמתה, אף אחד לא מעיז לומר למה לקחו ילד חף מפשע ורצחו אותו עם כזאת מיתה

אל תחתיך אותי

מִשָּׁנָה, חָתְכוּ אֶת הַגּוֹף שְׁלוֹ לַחֲתִיכוֹת... אָבֵל
הָאֵמֶת חִיְבַת לְהֶאֱמֹר, אֲנִי לֹא מִפְּחָד לֹאמַר אֶת
הָאֵמֶת, וְאִמְרָתִי זֹאת כְּבֹר לְפָנַי אַרְבָּעִים שָׁנָה, מִי
שָׂרָצָה לְשִׁמְעַע זֹאת - שָׁמַע, לְעֵמֶת הַרְבֵּה שְׁלֹא רָצוּ
לְשִׁמְעַע אֶת זֶה, הָיוּ צָרִיכִים לְהִגִּיעַ לְכֹאֲלוֹ מַעֲשִׂים
נֹרָאִים, שְׂמִזְעִזְעִים כָּל לֵב יְהוּדִי.

ב.

לא כל אחד יכול להיות מלמד

מִסְפָּר, שְׁפַעַם הִגִּיעַ יְהוּדִי אֶחָד אֶל הַגָּאוֹן
הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מֵאִיר שְׁפִירָא מְלוֹבְלִין זי"ע, לְהִתְיַעֵץ
אִתּוֹ, הִיְהוּדִי הָיָה שׁוֹחֵט וּפְטָרוֹ אוֹתוֹ מֵעֲבוֹדָתוֹ,
וְהוּא מְחַפֵּשׂ עֲבוֹדָה, עָנָה לוֹ רַבִּי מֵאִיר: מָה הוּא
חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת? הִיְהוּדִי עָנָה לוֹ, הָיִיתִי וְאִין לוֹ
פְּרִנְסָה הוּא חוֹשֵׁב לְהָיִיתִי מִלְּמַד... אָמַר לוֹ רַבִּי

אל תחתוך אותי

ח

מאיר: אִתָּהּ לֹא יְכוּל לְשַׁחוּט שְׁוֹרִים, עֲזִים,
תְּרַנְגוּלִים, כַּעַת תִּלְךָ לְשַׁחַט יְלָדִים? לֹא! לֹא!
וְעוֹד פַּעַם לֹא! אִתָּהּ, שְׁלֹא תִהְיֶה מְלַמֵּד!

רואים דְּבַר מְעַנִּין, כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְהַכְנִס לְאִיזוֹ
פְּרִנְסָה, הוּא חָיִב לְלַמֵּד קִדְּם אֶת הַמְּלָאכָה, וְרַק
אַחֲר־כֵּן הוּא יְכוּל לְהִתְחִיל לְעֵבוֹד בְּפִעַל. יֵשׁ
מְלָאכּוֹת שְׂאֵפְשֶׁר לְהִתְלַמֵּד בְּקִלּוֹת, וְיֵשׁ כְּאֵלוֹ שֶׁהֵן
קְשׁוֹת יוֹתֵר לְהִתְלַמֵּד, לְמִשָּׁל אֶחָד רוֹצֵה לְהִיּוֹת
רוֹפֵא, הוּא חָיִב לְלַכֵּת וּלְלַמֵּד שָׁנִים רַבּוֹת, עַד
שֶׁהוּא מִתְמַקְצֵעַ הֵיטֵב, אֲבָל אֶפְלוֹ בְּעֵבוֹדוֹת
פְּשוּטוֹת, צָרִיךְ גַּם לְהִתְלַמֵּד קִדְּם, אֶחָד רוֹצֵה
לְעֵבוֹד בְּחִשְׁמְלָאוֹת הוּא חָיִב לְהִתְלַמֵּד קִדְּם, אִם
לֹא – הוּא יִתְחַשְׁמֵל, חַס וְשָׁלוֹם. אֶחָד רוֹצֵה לְהִיּוֹת
צָבֵעַ אוֹ נֶגֶר אוֹ כָּל מֵה שְׂזָה לֹא יִהְיֶה – הוּא חָיִב
לְדַעַת אֶת הַמְּלָאכָה, הוּא חָיִב לְאַהֲבֵא אֶת הַמְּלָאכָה,

אל תחתך אותי

וברור שאף אחד לא יקח בעל מלאכה שיעשה
בשבילו עבודה שלבעל המלאכה אין שום משג
איך מבצעים אותה.

אבל יש מלאכה אחת שהיא יוצאת דופן, שאם
אחד רוצה להיות מלמד - [יש באמת מלמדים
רבים שהם טובים], נהיה הנהג, שמי שאין לו
פרנסה, הוא נהיה מלמד, זה מאד מוזר, למה דוקא
בעבודה הזו, לא מסתכלים על האדם, לראות אם
הוא באמת מצלח או שלא, לפני שלוקחים אותו
למלמד? תארו לכם אחד אין לו פרנסה והוא
מחליט שהיות ואין לו מה לעשות - הוא נהיה
רופא... זה הרי ממש רציחה, הוא היה הורג
אנשים על ימין ועל שמאל, רחמנא ליצלן.

חז"ל אומרים (בבא בתרא ח:) על הפסוק (דניאל יב, ג):
ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד" - אלו

אל תחתך אותי

י

מְלַמְּדֵי תִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן - הַמְּלַמְּדִים
שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַשָּׂכָר שֶׁלָּהֶם כָּל
כֶּף עָצוֹם וְגָדוֹל בַּשָּׁמַיִם. כְּשֶׁמְסַתְּכָלִים עַל הַשָּׁמַיִם
רוֹאִים אֶת נִפְלְאוֹת הַבּוֹרָא הָעֲצוֹמִים, אֶת גְּדֻלַּת
הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ שֶׁבָרָא כָּל כֶּף הַרְבֵּה בְּלִיּוּנֵי כּוֹכָבִים,
וְזֶה רַק מֵה שְׁרוּאִים עִם הָעֵינַיִם, וְזֶה כְּלוּם מוֹל מֵה
שְׁרוּאִים בְּטִלְסָקוֹפ, זֶה מִמֶּשׁ בְּלִתִּי אֶפְשָׁרִי לְסַפֵּר
כְּמֵה רַבְבוֹת בְּלִיּוּנֵי כּוֹכָבִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בָּרָא, וּלְכֹלֶם בְּשֵׁם יִקְרָא (ישעיה מ, כ), אוֹמְרִים חַז"ל,
כְּמוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בַּשָּׁמַיִם, כְּכֵה
אֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר וּלְהַעֲרִיף אֶת הַשָּׂכָר הַגָּדוֹל
וְהָעֲצוֹם, שֶׁמְחַכֶּה לְמַלְמֵד, שֶׁמּוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ אֶל
הַיְלָדִים כְּרָאוּי, וּמְלַמְּדֵם תּוֹרָה.

כְּשִׁילֵד הוֹלֵךְ לַחֲדָר בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה, אֵינּוּ יוֹדֵעַ
עֲדִין כְּלוּם, הוּא לֹא יְכוּל לְדַעַת, הַמְּלַמְּד מוֹרִיד אֶת

אל תחתוך אותי

עצמו אליו ולומד עמו בסבלנות את האותיות
 אָל־ף־בֵּי־ת הקדושות, ואחר־כֵּן הוא מְלַמֵּד אוֹתוֹ
 לְדַעַת אֶת הָעֵבְרִי, לְהַתְפַּלֵּל בְּסִדּוּר, וְכֵן הֵלְאֵה הַיֵּלֵד
 גָּדַל בְּכָל שָׁנָה, לּוֹמְדִים אֹתוֹ חֲמֵשׁ וּמִשְׁנָיִת, וְאַחַר
 כֵּן גָּמְרָא וְהֵלְכָה, וְכִכָּה נִהְיָה הַיֵּלֵד עָרְלִיכֶעַר אִיד
 [אִישׁ כָּשֶׁר!], יוֹצֵא, שֶׁהַמְּלַמְדִים הֵם אֵלּוֹ שְׁעוֹשִׂים
 אֶת הַיֵּלֵד לִיהוּדִי, לְכֵן מְלוּמְדוֹת הִיא הָעֵבֻדָּה
 הַחֲשׁוּבָה וְהַקְּדוּשָׁה, מְלַמֵּד לּוֹקֵחַ נְשָׁמָה יְהוּדִיָּה,
 וּבּוֹנֵה אוֹתָהּ לְהִיּוֹת עָרְלִיכֶעַר אִיד, וְלְהַצְלִיחַ
 בְּחַיִּים.

ומאידך, המְלַמְדוֹת הִיא עֵבֻדָּה אַחֲרָאִית מְאֹד,
 חַז"ל אוֹמְרִים (בְּבֵא בְּתָרָא כֵּאֵ:) עַל הַפְּסוּק (וְרַמְיָה מַח, י'):
 "אָרֹר עֹשֶׂה מְלֹאכֶת ה' רַמְיָה" – שְׁזֵה סוֹבֵב עַל
 מְלַמֵּד שְׁלֹא עוֹשֶׂה אֶת עֵבֻדָּתוֹ עִם הַיֵּלְדִים כְּרֹאֵי,
 הוּא יוֹצֵא מֵהַכֶּתֶה וּמוֹתִיר אֶת הַיֵּלְדִים לְלַמֵּד לְבַד,

אַל תַּחַתֵּךְ אוֹתִי

הוא לא לומד עִמָּם כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ (עין רמב"ם, הלכות תלמוד תורה, פרק ב, הלכה ג). על המלמד להזהר מאד להתעסק עם הילדים כל הזמן ולעשות את העבודה שלו עם הרצינות המלאה, אם הוא עושה את מה שצריך – אין לתאר את שכרו. ולהפך, כשהוא מזניח ואינו עושה את מלאכתו כראוי, הענש שלו גדול מאד, רחמנא ליצילן.

צריכים מאד להזהר את מי לוקחים למלמד, צריכים לחקור את האדם ולראות אם הוא יהודי כשר וירא שמים, שיעשה עבודה טובה עם הילדים, בינתיים רואים שזה לא ככה, אלא מי שאין לו פרנסה – ואינו מתאים לשום מלאכה, הוא נהיה המלמד, וזה לא דבר חדש שהתחיל לאחרונה, אלא שזה כבר לפני שנים רבות ככה.

אל תחתך אותי

נפסק בשלחן ערוך (יורה דעה סימן רנג סעיף א) : 'מי שאין לו פרנסה - מתר לו ללכת לקבץ נדבות שיהיה לו ממה לחיות. אבל אסור לו להיות מלמד. אחד שאין לו פרנסה, ואיננו מדברים ממי שיש לו עוד חובות - אסור לו בודאי להיות מלמד. המלמד צריך שתהיה לו מדה גדושה של רגע, שיוכל להתעסק עם הילדים עם סבלנות גדולה, ואם הוא עצבני בגלל החובות שלו, או בגלל שאין לו פרנסה, הרי לא תהיה לו סבלנות לילדים.

מובא בפרוש בשלחן ערוך (יורה דעה, סימן רמה, סעיף יז) שמלמד אסור לו להתענות, הוא חייב לאכל טוב ולישון טוב, כדי שיהיה רגוע ושמח, ככה תהיה לו סבלנות לילדים, ויוכל ללמד את מה שצריך, זהו עקר הממחיות שצריכה להיות למלמד - סבלנות לילדים, ולדעת להוריד את עצמו לרמתם,

אל תחתך אותי

אבל אם המלמד עצבני - אין לו בכלל מה לחפש
בכתה עם ילדים.

ג.

ילדים יהודיים נחתכים יום יום

אנחנו כלנו מזעזעים מהמעשה המפחיד הזה
שכעת קרה, שהגיע יהודי שקורא לעצמו שומר
תורה ומצוות, וזה עתה סיים להתפלל מנחה
וערבית, חטף ילד יקר חף מפשע ובתר אותו
לבתרים, אבל למה שלא נרעד ונזדעזע שילדים
נחתכים יומיום בחדרים ובבתי ספר על ידי
מלמדים ומורות.

כעת לדאבונו חתכו את הגוף של ילד, שאת זה
רואים עם העינים, אבל לדאבונו יש מלמדים
שחותכים ילדים בכל יום! באמת אי אפשר לראות

אל תחתך אותי

את זה עם העינים, אבל אני בכלל לא מגזים. כן, זה ממש ככה! הורגים ילדים! כּאֲשֶׁר מְלַמֵּד אינו עוֹשֶׂה אֶת עֲבוֹדָתוֹ כְּרְאוּי, הוא מְצִיק לְיֶלֶד, הוא מְשַׁפֵּיל יֶלֶד, הוא מְעַלֵּיב יֶלֶד, נְחַתְכֶת נְשַׁמֵּת הַיֶּלֶד, הַמַּח שְׁלוֹ נְחַתְךָ, זה הורג אותו לְכֹל הַחַיִּים שְׁלוֹ, הוא נִשְׁאַר בְּעַל מוֹם לְכֹל שְׁנוֹת חַיָּיו!

זה מתחיל מהילדות המקדמת ביותר בגן הילדים, וכך זה הולך הלאה עד שלומדים אל"ף-בי"ת, עברי, עד שעולים לבר מצוה, ואחר כך בישיבה, אדם יכול להטעות את עצמו שילד קטן עוד לא מבין, ואינו נהיה כל-כך דפוק כשמשפילים אותו, אבל האמת אינה כן, כי אפלו ילדים מאד קטנים נחתכים לגמרי, כשנשפלים לעצמות שלהם, מלמד שמעליב ומבזה ילד - ממש שחט אותו והרגו.

אל תחתך אותי

מִלְמַד צָרִיךְ שְׁתַּהַיֶּה לוֹ סְבֻלָּנוֹת עוֹלָמִית
 לִילָדִים, לָרֹדֵת לְרַמָּתָם וּלְדַבֵּר אֲלֵיהֶם יָפֵה, לְשַׁמַּח
 אוֹתָם, וְרַק כִּכָּה הוּא יְכוּל לְהַצְלִיחַ אֶתָם, וּלְהַכִּיֵּן
 אוֹתָם לְחַיִּיהֶם, אָסוּר לוֹ לְהִתְעַצֵּבֵן מֵהִילָדִים
 וּלְהַכּוֹתָם, לְהַרְבִּיץ לָהֶם וּלְסַטּוֹר לָהֶם מִכָּל
 הַצְּדָדִים, כִּי הַדָּבָר הַיְחִיד שֶׁהוּא יִפְעַל בְּזֶה - שֶׁהוּא
 יִהְרַג אוֹתָם לְכָל הַחַיִּים.

וְרַגִּיל אָנִי לוֹמֵר, שֶׁמִּלְמַד שְׂאִינוּ יְכוּל לְהַחֲזִיק
 אֶת הַיְדִים אֶצְלוֹ, וְהוּא מִכָּה וּמַרְבִּיץ לִילָדִים - עָדִיף
 שְׂיִלַּךְ לַעֲבֹד בְּאִסְפַּת זָכַל מִהֶרְחוֹבוֹת, אֶפְשָׁר לְרְאוֹת
 אֵיךְ שֶׁהַגּוֹיִם שְׁעוֹבְדִים בְּאִסְפַּת הַזָּכַל, שֶׁהִיא אֵינָה
 עֲבוּדָה נְעִימָה, מִן הַזָּכַל יוֹצֵא רִיחַ מְאֹד רַע, וּמִי
 מְדַבֵּר עוֹד בִּימֵי הַקִּיץ, כְּשֶׁהֲרִיחַ הוּא מִמֶּשׁ בְּלִתִּי
 נֹסֵבֵל, וְהַפּוֹעָלִים כּוֹעֲסִים שֶׁהֵם צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אֶת
 הָעֲבוּדָה הַמְּלַכְלֶכֶת, וְהֵם מוֹצִיאִים אֶת הָעֲצָבִים עַל

אל תחתך אותי

חבילות הזבל, הם מעיפים את זה כמו שזה היה צעצוע, וזה נשבר, ואחר כך אפשר להתקשר ולהתלונן, ומובן מאליו שלא מקבלים מענה בחזרה.

זוהי העבודה המתאימה למלמד עצבני, שאינו יודע להחזיק את הידים אצלו, כי אם אינו יכול להתאפק מלהכות ולסטור לילדים - שילך לעבוד בפח הזבל ושיוציא את כל הפעם על ערמות הזבל שאין להם רגשות, שיזרק את הערמות עם כל הפח שישבר את זה לחתיכות, אבל שלא יוציא את העצבים שלו על ילדים חפים מפשע, כאלו שיכולים להרג רוחנית על ידי זה.

שמעתי הספדים מגדולי הדרשנים, שנסו לחפש מה צריך ללמד מהטרגדיה הנוראה הזאת, הם מאשימים את הטכנולוגיה, הטלפונים והמחשבים

אל תחתך אותי

שִׁמְפִילִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִדָּרֶךְ הַיְהוּדוֹת. אֲבָל אֲנִי
רוֹצֵה לְהַבִּין, לָמָּה שְׂיִלֵד יִרְצָה לְקַחַת אֶת כָּל הַכְּלִים
הַלְלוֹ, לָמָּה זֶה חֹסֵר לוֹ? לָמָּה הוּא צָרִיךְ אֶת זֶה
בְּכֻלּוֹ?

הַתְּשׁוּבָה הִיא – שְׁאֲשָׁמִים בְּכֹךְ הַמְּלֻמְדִים שְׁלֵא
הִיְתָה לָהֶם סְבֻלָּנוֹת אֱלֹו, בְּמִקּוֹם לָרֹדֵת לְרַמְתוֹ
בְּאַהֲבָה, וְלִלְמַד אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, וְלְהַכְנִיס בּוֹ
אַהֲבָה אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁאֵז הֵיִלֵד בְּכֻלּוֹ לֹא
הָיָה הוֹלֵךְ לְחַפֵּשׁ דְּבָרִים רָעִים; בְּמִקּוֹם זֶה הוֹלֵךְ
הַמְּלֻמְד וְלוֹעֵג לֵיִלֵד, מַעְלִיב אוֹתוֹ וּמְרַבִּיץ לוֹ
בְּרָצִיחָה, אֵז מְאַבֵּד הֵיִלֵד אֶת כָּל הַחֶשֶׁק לְתוֹרָה
וַיְהוּדוֹת, וְהוֹלֵךְ לְחַפֵּשׁ אֶת הָאִשֶּׁר שְׁלוֹ בִּנְכָר.

מְלֻמְד טוֹב, מְלֻמְד מְסוּר שְׂיִוְדַע שְׁנַתְנוּ בּוֹ אֲמוּן
שְׁהוּא יִלְמַד יְלָדִים יְהוּדִיִּים יְקָרִים עִם נְשָׁמוֹת
קְדוּשׁוֹת, וְהוּא יְבַנֶּה אוֹתָם, כְּשֶׁהוּא רוֹצֵה לְלַמַּד

אל תחתך אותי

אל"ף-בי"ת לילדים, הוא יושב אתם על הרצפה, הוא ישחק אתם במשחקים, למשל הוא יכול ליצר את תבנית האות אל"ף במשחקים, ואחר כך את תבנית האות בי"ת, וכך הלאה, כשמישהו יבקר בכתה, ויראה את המלמד יושב על הרצפה ומשחק כמו ילד קטן, ידמה לרגע כי השתבשה דעתו, אבל כאשר הילד בא הביתה, יראה להוריו, כמה טוב הוא יודע אל"ף בי"ת, הוא יראה עם המשחקים איך שהמלמד למד אותו לעשות את האותיות – זה נקרא מלמד טוב, יש לו סבלנות לילדים, הוא מוריד את עצמו לרמה שלהם, ורואים בסוף איך הם יודעים טוב את מה שהוא למד אותם.

המלמד מספר ספורים יפים לילדים, הוא מראה להם איך שהאות אל"ף, היא כמו שאדם עומד על אגיה, והוא מרים יד אחת למעלה לקבל מהקדוש-

ברוך-הוא, ויד אחת למטה, שעמה הוא נותן
לזולתו.

וכך זה הולך הלאה, כשהמלמד הבא כבר
מלמד את הילד קריאה, ואחר כך הוא מלמד אותם
חמש, המלמד מתחיל ללמד את הילדים פסוק
אחד או שני פסוקים חמש, ועם סבלנות הוא מספר
להם קדם איזו פרשה היא זאת, שהתורה מלמדת
אותנו השבוע, והוא לומד אתם כמה פסוקים
חמש, ועם הזמן הוא הולך הלאה ללמד עוד ועוד
חמש, אחר-כך הוא מתחיל ללמד אתם קצת רש"י,
והכל עם רגע ושלווה - שהילדים ישארו עם טעם
טוב בפה מהתורה הקדושה, ולא שכל הלמוד
יהיה מלנה עם סטירות, מכות ובושות.

הבה ונקח לדגמה ילד שמגמגם, מלמד עם קצת
שכל לא יצוה לילד כזה לומר בקול את החמש, כי

הילדים האחרים יצחקו ממנו, אבל יש מלמדים מרשעים, שהם בן יצונו לילד להגיד בקול את החמש, הילד רועד מהמלמד ומתחיל לגמגם בכל אות, כל הילדים צוחקים עליו, והמלמד עדין אינו מרצה, הוא מתחיל לבזות אותו ולחקות אותו איך שהוא מגמגם, והוא צועק אחריו שיגיד יותר מהר, מה המלמד עשה עכשו? הוא לקח ספין והוא חתיך את הילד לחתיכות! ויותר גרוע מזה, כי כשהורגים ילד פיזית - זאת פעם בודדת, אבל כשהורגים את הילד רוחנית, הרגו אותו כשהוא חי, והוא יזכר את זה כל החיים שלו, וכבר יהיו לו חיים הרוגים.

איך אפשר למסר ילד למלמד ולתת בו אמון, שיתנהל עמו כמו שצריך? כשלוקחים מלמדים מכל הבא ליד, ואין חוקרים קדם אם הם מתאימים

אל תחתוך אותי

לְעֶסוּק עִם יְלָדִים, אֵיךְ אֶפְשָׁר לְדַעַת אִם הַמְלַמֵּד לֹא יוֹצִיא אֶת כָּל הָעֶצְבִּים הַמְתוּחִים שְׁלוֹ עַל הַיְלָדִים? אֵיךְ אֶפְשָׁר לְדַעַת אִם הַמְלַמֵּד לֹא יִכֶּה וַיְהַרֵּג אֶת הַיְלָדִים עִם מַכּוֹת בְּשִׁבִיל כָּל דָּבָר פְּעוּט שֶׁלֹּא יִמָּצָא חֵן בְּעֵינָיו?

ד.

הַמְלַבֵּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא חֲזו"ל אוֹמְרִים (בְּבֹא מְצִיעָא נִט.) הַמְלַבֵּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא – וְזֶה לֹא רַק אֶצְל אָדָם בּוֹגֵר, אֲלָא גַם יֶלֶד אֶסוּר לְבִישׁ וּלְהַשְׁפִּיל, וְאֵין עַל זֶה שׁוּם תְּרוּוֹן וְהַצְטַדְקוֹת.

יְהוּדֵי סֵפֶר לִי סְפוּר נוֹרָא שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ חָוָה אוֹתוֹ, אַחַר הַצְהָרִים אֶחָד הוּא הוֹלֵךְ בְּרַחוּב, וְהוּא מִבְּחִין בְּקִבוּצָה גְדוּלָה שֶׁל כְּשָׁלְשִׁים אַרְבָּעִים

אל תחתך אותי

יְלָדִים, מְלֹוִים יֶלֶד וְשָׂרִים עָלָיו: אַתָּה יֶלֶד רַע! אַתָּה יֶלֶד רַע! הִיְהוּדִי דִּנְן נִגַּשׁ אֲלֵיהֶם וְשׂוֹאֵל: מַה הוּלָךְ פֹּה? הוּא רוֹאֵה שֶׁהוּא חָבוּשׁ בְּכֶתֶר עַל הָרֹאשׁ וְעָלָיו נִרְשָׁם: "אֲנִי יֶלֶד רַע"!

הִיְהוּדִי הַזֶּה לֹא הָיָה יָכוֹל לְסַבֵּל אִיךְ שֶׁמְבִזִים כָּל-כָּף יֶלֶד, הוּא עֹצֵר אֶת הַיְלָדִים וְשׂוֹאֵל אוֹתָם: לָמָּה הֵם עוֹשִׂים זֹאת? הַיְלָדִים תִּרְצוּ אֶת עֲצָמָם שֶׁהֵם צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת זֹאת, כִּי הָרַבִּי שָׁלָהֶם צְוָה עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת זֹאת, הַמְּלַמֵּד צְוָה אֶת הַיְלָדִים שֶׁהֵם צְרִיכִים לְלוֹנוֹת אֶת הַיֶּלֶד וְלִשְׁיֵר בְּכָל הַדֶּרֶךְ שֶׁהוּא יֶלֶד רַע... הִיְהוּדִי הוֹרִיד אֶת הַכֶּתֶר מִרֹאשׁ הַיֶּלֶד וְחָבַשׁ אֶת זֶה לְרֹאשׁוֹ שְׁלוֹ, וְהוּא בִקֵּשׁ מֵהַיְלָדִים שִׁשְׁיִירוּ עָלָיו שֶׁהוּא יֶלֶד רַע... הַיְלָדִים הִתְבַּיְשׂוּ מֵהִיְהוּדִי הַמְּבַגֵּר וְהֵם רָצוּ לְבָרַח, אֲבָל הִיְהוּדִי הַזֶּה לֹא נָתַן לָהֶם לְבָרַח, הוּא תָּבַע בְּמַפְגִיעַ שֶׁהֵם יִצְעָקוּ

אל תחתך אותי

אֲחֵרֵינוּ כְּמוֹ שֶׁהֵם צָעֲקוּ אַחֲרֵי הַיֶּלֶד. כְּשֶׁהֵיְלָדִים
אָמְרוּ שֶׁהֵם לֹא רוֹצִים לְבִישׁ אוֹתוֹ, הוּא הַסְּבִיר לָהֶם
יָפֵה - שְׂגָם אֶת הַיֶּלֶד אֲסוּר לְבִישׁ, בֵּינֵתִים הַכְּנִיס
אֶת הַכֶּתֶר לְתוֹךְ כִּיסוֹ, וּבִרְר אֶצֶל הַיֶּלָדִים בְּאִיזָה
תְּלִמּוּד-תּוֹרָה הֵם לוֹמְדִים.

לְמַחֲרַת הוּא נִכְנָס אֶל הַתְּלִמּוּד-תּוֹרָה הַזֶּה
בְּשָׁעוֹת הַצְּהָרִים, כְּשֶׁהַמְּלַמְדִים מְתַאֲסָפִים בְּתוֹךְ
חֹדֶר הַמְּלַמְדִים, שֶׁם הוּא הוֹצִיא אֶת הַכֶּתֶר מֵהַכִּיס,
וְהוּא שָׁאל אֶת הַמְּלַמְדִים - מִי מֵהֶם עָשָׂה אֶת
הַכֶּתֶר? מְלַמֵּד אֶחָד הָאֲדִים וְנִעְנָה לְאִישׁ הַזֶּה,
שֶׁיֵּצֵא עִמּוֹ הַחּוֹצָה וְשֵׁם יִשׁוּחֲחוּ אוֹדוֹת הָעֵנָן. אַךְ
הִיְהוּדֵי לֹא הִסְכִּים, הוּא רָצָה לְהַצִּיגוֹ לְפָנָי כָּל
הַמְּלַמְדִים. הַמְּלַמֵּד הִתְחַנֵּן אֵלָיו: אֵל תְּבַזֶּה אוֹתִי
פֶה בְּרַבִּים, בּוֹאוּ וְנִצֵּא הַחּוֹצָה אֲדַבֵּר עִמָּכֶם,
הִתְחִיל הִיְהוּדֵי לְצַעֵק עָלָיו: "אֲסוּר לְבַזוֹת יְהוּדֵי

אל תחתך אותי

ברבים!?! ולצוות לכתת ילדים שלמה ללכת ולצעק ולשיר אחרי ילד ולבזותו ברחוב, זאת אינה בעיה!?! זוהי הדרך שמלמד צריך ללמד עם ילדים!?! אתה לא תתפטר ממני כל כך מהר! והיהודי באמת עשה מהפכה שם במוסד, והבטיח את אי חזרת המעשה המכפיש הזה לעולם.

ועתה אשאל אתכם, האם הילד הזה לא נחתך בעודו בחיים? אתם יודעים שילד שעובר בושות כאלו נזוק במוחו לכל החיים?

אספר לכם עוד מעשה על ילד בחידר, אבי הילד יושב כעת כאן בשעור, הילד התיתם מסכן בגיל חמש, אמו נפטרה בצעירותו, פעם נתנו לאכול בחידר ביצה בצהרים, הילד לקח בחשאי כמה ביצים והכניסן לכיסו, והמנהל הבחין בזה... יותר לא היה חסר, המנהל נכנס לכעס פראי, שהילד גנב

אל תחתיך אותי

כמה ביצים! והוא התחיל להכות את הילד מכות רצח, הוא כל-כך סטר והכה, שהמלמד של הילד לא היה מסגל יותר לראות את זה, הוא לקח את הילד הצדה, ושאל אותו למה הוא לקח את הביצים? הילד אמר לו שהוא שיחק בשלג בחוץ, ונהיה לו מאד קר, ולכן הוא רצה להכניס כמה ביצים חמות בתוך הכיס כדי להתחמם מעט, והוא התכוון להחזיר אותן אחר כך.

כעת הבה ונבין מה היתה העברה הגדולה של הילד, שנאלץ לחטף עליה כאלו מכות אכזריות? קדם, הוא בכלל לא גנב את הביצים, הוא רצה רק להתחמם באמצעותן לכמה דקות, אם המנהל היה מברר מעט לפני שהתפרץ - היה שומע ספור אחר לגמרי. שנית כל, אפילו שנאמר שהוא כן רצה לגנב את הביצים, מגיע לו בעבור כך מכות רצח? למד

אל תחתוך אותי

כז

אותו, ותאמר לו שלא יעשה זאת עוד פעם. ושלישית, אפלו אם המנהל כן אויזו שמגיע לילד ענש על כך, הרי יש מספיק ענשים נורמליים לתת, הוא יכול לומר לו שמחר לא יצא לשחק בצ'הרים, או משהו דומה; אבל בודאי שאין מגיע לו מכות נוראות - לילד קטן שגנב כמה ביצים.

מעשה דומה שמעתי ממלמד של תלמוד-תורה אחר, שבצ'הרי יום אחד הכה מלמד אחד ילד באפן מגזם, ממש מכות רצח לילד קטן, שאר המלמדים רצו לראות מה שקרה, אומר המלמד ההוא, היות ושם לא היו מגבות לנגב את הידיים, רק היה שם מאוורר שמוציא אויר חם וכך הידיים מתנגבות, הלה הילד ורצה להכניס ביצה לתוך המכונה, וכך לשבר את המכונה, ולכן מגיעות לו מכות נאמנות.

אל תחתוך אותי

גם כּאן חוזר על עֲצֻמוֹ סִפּוּר דּוּמָה, קִדְּם תִּשְׁאַל אֶת הַיֶּלֶד מֶה רָצִיתָ לַעֲשׂוֹת, וְלָמָּה עָשִׂיתָ אֶת זֶה, לְפָנַי שְׂאֵתָה מִחֲלִיט שֶׁהוּא בּוֹדֵאֵי רָצָה לְשֹׁבֵר אֶת הַמְּכוּנָה בְּמִזִּיד, אַחֵר כֶּךָ תִּסְתַּכֵּל אִם אַכֵּן הַמְּכוּנָה נִשְׁבְּרָה, וְאַפְלוּ אִם הוּא אַכֵּן שֹׁבֵר אֶת הַמְּכוּנָה בְּמִזִּיד, הוּא גַם לֹא מְחַיֵּב מִיתָה בְּעֵבוּר כֶּךָ, דְּבַר אֲתוֹ, לְמַד אֹתוֹ שְׂאֵסוּר לַעֲשׂוֹת זֹאת, וְלֶךְ לְבִקֵּשׁ מֵהָאָבִא שִׁישְׁלֵם אֶת הַנּוֹזֵק.

בֵּינָתַיִם מִסְתַּכְּלִים עַל הַמְּכוּנָה וְרוֹאִים שֶׁהִיא בְּכָלֵל לֹא נִשְׁבְּרָה, הַיֶּלֶד עוֹמֵד בְּצַד וּבוֹכָה בְּכִיּוֹת נוֹרָאוֹת מִיִּסּוּרִים, וּכְשֶׁשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ מֶה הוּא עֹשֶׂה? הוּא אוֹמֵר שֶׁהִבִּיצָה פְּשׁוּט נִפְלָה עַל הָרִצָּפָה וְהוּא הָרִים אוֹתָהּ, וְרָצָה לְשִׁטֵּן אוֹתָהּ, אַחֵר כֶּךָ רָצָה שֶׁהִיא תִּתְיַבֵּשׁ בַּמְּכוּנָה, וְהִנֵּה נוֹדַע שֶׁהַיֶּלֶד בְּכָלֵל לֹא עֹשֶׂה שׁוּם עוֹלָה.

אל תחתך אותי

אָבֵל הַיֶּלֶד הַזֶּה כָּבֵר לֹא יִשְׁכַּח אֶת הַסְּפוּר הַזֶּה
 לְעוֹלָם, הוּא תָּמִיד יִזְכּוֹר אֶת הַמַּכּוֹת שֶׁהוּא חָטַף
 בְּחַנּוּם, הַיֶּלֶד לֹא שָׁבַר אֶת הַמְּכוֹנָה, אָבֵל הַמְּלַמֵּד כֵּן
 שָׁבַר אֶת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַיֶּלֶד וְעָשָׂה אוֹתוֹ לְבַעַל מוֹם
 לְמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיָּיו.

וּמַעֲשֵׂה נוֹסֵף, יֶלֶד אַחֵר הָיָה מְסַכֵּן יְתוּם מְאֹמוֹ,
 אָבִיו הָיָה צָרִיף לְעַמֵּל קָשָׁה כְּדֵי לְהַבְיִיא פְּרֻנְסָה,
 מְקַדֵּם בְּבִקְרָה הוּא הָיָה צָרִיף לְרוּץ מִבֵּיתוֹ לְעִבּוּדָה,
 הוּא בִקֵּשׁ מֵהַיֶּלֶד שֶׁיִּשְׁגִּיחַ עַל אָחִיו הַקְּטָנִים,
 שֶׁיִּלְבִּישׁ אוֹתָם וְיִשְׁלַח אוֹתָם לְחִידָר וּלְבֵית סֵפֶר,
 מוֹבֵן שֶׁזֹּאת לֹא עִבּוּדָה קְלָה אֲפִלּוֹ לְאָדָם מְבַגֵּר
 וּבֹטָח לֹא לְיֶלֶד, וְעַד שֶׁהוּא סֵיִם אֶת הַכֹּל - נִהְיָה
 מְאָחֵר, וְהוּא הִגִּיעַ בְּאַחֵר שֶׁל שְׁעָה לְחִידָר.

כְּשֶׁהוּא נִכְנָס לַכֶּתֶה, הַמְּלַמֵּד מְקַבֵּל אֶת פְּנֵיו עִם
 מַכּוֹת וּסְטִירוֹת, וְצוּעֵק עָלָיו: "לָמָּה הִגַּעְתָּ כֹּה

מֵאַחַר? הַיֶּלֶד בּוֹכָה מִסֵּכֵן, הוּא יוֹדֵעַ אֶת הָאֲמָת
 שֶׁהוּא אֵינוֹ אִשׁוֹ, מִסֵּכֵן אֵין לוֹ אִמָּא, הוּא צָרִיךְ
 לַעֲשׂוֹת אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל אִמָּא בְּכָל בֶּקֶר, וְהַמְלַמֵּד
 צוֹעֵק הֶלְאָה: מִחַר תּוֹדָא שְׁתַּהֲיָה בְּחִידָר בְּזִמְנָא, כִּי
 אִם לֹא - אַתָּה תַחֲטֹף מֵהַמְקַל שְׁלִי!"

מוֹבֵן מֵאֲלִיו, שְׁלִמְחַרְת הַיֶּלֶד שׁוֹב לֹא הִגִּיעַ
 בְּזִמְנָא, וְהוּא פָּחַד לְהִגִּיד מִיֵּלָה לְמַלְמֵד, וְהוּא חָטָף
 וְחָטָף בְּלִי הַפְּסֵק, וְכִי זֶה לֹא נִקְרָא 'לְחַתֵּךְ יֶלֶד'?!
 קִדְּם תְּבַרֵר וְתַתּוֹדַע לְפָרְטִי הַמַּעֲשֶׂה, אוֹלֵי הַיֶּלֶד
 בְּכָלֵל לֹא אִשׁוֹ?

וְאִסְפֵּר סִפּוּר שְׁבָדִידִי הֵוָה עוֹבְדָא, יְהוּדִי עָשָׂה
 בַּר מְצוּהָ לְבָנוֹ, וְאֲנִי הִשְׁתַּתְּפֵתִי בְּשִׁמְחָה, בְּמַהֲלָךְ
 הַסְּעָדָה מִגִּיעַ הָאָבָא אֵלַי וְאָמַר לִי שֶׁהוּא נִמְצָא
 בְּצָרוֹת גְּדוֹלוֹת, הֵבֵן הַגְּדוֹל שְׁלוֹ יוֹשֵׁב כָּאֵן בְּשִׁלְחָן,
 וְהוּא הִבְחִין שֶׁהַמְלַמֵּד שְׁלוֹ מֵאַחַת הַשָּׁנִים נִכְנָס,

והוא אומר לאָביו: "אָבא! אָני לוקח כַּעַת סְכִין
וְאָני הוֹלֵךְ לְדַקֵּר אוֹתוֹ... לא אֲכַפֵּת לִי מֵה שְׂיִקְרָה
אֲחֵר כֶּךָ, שְׂיִבּוֹאוּ הַמְשַׁטָּרִים וַיֶּאֱסְרוּ אוֹתִי לְכָל
הַחַיִּים, לֹא מַעֲנִין אוֹתִי כְּלוּם, אָני רוֹצֵה לְהִרְג
אוֹתוֹ!" הַבְּחוּר, מְסַכֵּן, זָכַר אֶת כָּל הַמַּכּוֹת־רַצַּח
שֶׁהוּא קִבֵּל מֵהַמְּלַמֵּד מֵעַל הַמַּדָּה, וְהֵדֵם עָלָה לוֹ
לְרֹאשׁ, כְּשֶׁהוּא רֹאֵה שׁוֹב אֶת הַמְּלַמֵּד. אָבִי הָאָבִא
בָּא אֵלַי וּבִקֵּשׁ שְׂאֵעֵשֶׂה מִשֶּׁהוּ לְהִרְגִיעַ אֶת הַבְּחוּר.

קָרָאתִי לַבְּחוּר, וְדִבַּרְתִּי אִתּוֹ יָפֵה וְהִרְגַּעְתִּי אוֹתוֹ,
נִתְתִּי לוֹ כַּמָּה דוֹלָרִים שְׂיִלְךָ לְאִיזוֹ חֲנוּת לְקִנּוּת
לְעֲצָמוֹ דָּבָר טוֹב לְאֹכֵל, בְּטוֹחַ הַקֶּצֶר בְּאִמַּת
הִרְגַּעְתִּי אוֹתוֹ, אָבֵל מֵהַנְהִיָּה אֲחֵר כֶּךָ מֵהַבְּחוּר
הַזֶּה? לְדַאֲבוֹנְנוֹ הוּא יֵצֵא לְתִרְבוּת רְעָה, הַכֹּל בְּגִלְל
שֶׁהַמְּלַמֵּד כָּל כֶּךָ הִרְג אוֹתוֹ וְהִכָּה אוֹתוֹ, שֶׁהוּא אֲבִד
אֶת הַטַּעַם שֶׁל הַחַיִּים בְּכֻלּוֹ וְשֶׁל יְהוּדוּת בְּפָרְט.

אל תחתוך אותי

ספרתי לכם רק כמה ספורים שהגיעו אלי ממִש
 לאַחרונה, אתם יכולים לשבת כאן לילה שלם
 ולספר כאלו ספורים, אבל יש לי עוד דברים
 חשובים שצריכים לדבר אודותם, אבל מה שאתם
 צריכים ללמד מזה הוא - כשמכים לילד עם
 רציחה, כשלוועגים לילד או משפילים אותו, זה
 בדיוק כמו שלוקחים סכין ושוחטים ילד, רחמנא
 ליצלן! כל אחד נרעד מהספור שחתכו את לייבי
 המסכן ע"ה, הילד הזה כבר איננו, רחמנא ליצלן,
 כבר היתה הלוייה, עשרות אלפי יהודים נטלו חלק
 בה, בכו והתעצבו, אמרו הספדים, וזהו זה. אבל
 בינתיים יש עוד עשרות אלפי לייביים שלומדים
 כעת בתלמוד תורה, וחותרים ושוחטים אותם בכל
 יום, ולאף אחד לא אכפת מהמעשים הנוראים
 הקלו.

מְלֹאכֶת הַמְּלַמֵּד הִיא מְאֹד קְדוּשָׁה וַיִּקְרָה,
 כְּשִׁלּוֹק־חַיִּים אֶחָד לְהִיּוֹת מְלַמֵּד, הוּא צָרִיךְ לְהִתְאַזֵּר
 בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, וְלֹאט לֹאט לְלַמֵּד
 אֶת הַיְלָדִים אֶת מֵה שֶׁהֵם צָרִיכִים לְדַעַת, וְלְהִרְגִישׁ
 וְלַעֲבֹד עִם הַיְלָד בְּיַחַד, וְלְהַשְׁתַּדֵּל לְבָנוֹתוֹ בְּיַפִּי
 וְעֵדִינּוֹת עַד שֶׁהוּא יִהְיֶה בֶן-אָדָם, וּמוֹבֵן שֶׁהַמְּלַמֵּד
 צָרִיךְ לְשַׁבֵּת בַּכֶּתֶה כָּל הַזְּמַן, וְלְהִיּוֹת עָסוּק עִם
 הַיְלָדִים, וְלֹא לְהִנָּיֵחַ אֶת הַיְלָדִים הַפְּקוֹר, וְאַחַר כֵּן
 עוֹד לְהִתְעַצֵּבֵן עֲלֵיהֶם וְלְהַכּוֹתֵם כְּשֶׁהֵם לֹא הִתְנַהֲגוּ
 כְּיֹאוֹת.

אם הַמְּלַמֵּדִים מִתְנַהֲגִים בְּסְבָלָנוֹת לַיְלָדִים, זֶהוּ
 תִּלְמוּד תּוֹרָה קְדוּשָׁה שֶׁבוֹ בּוֹנִים נְשָׁמוֹת יְהוּדִיּוֹת.
 אָבֵל אִם מְשֻׁפָּלִים וּמְבִזִּים שָׁם יְלָדִים, וְעוֹד
 מְעַלִּיבִים וּמְרַבִּיצִים לַיְלָדִים, אֵינֶן זֶה תִּלְמוּד תּוֹרָה
 רַק בֵּית הַמְּטַבָּחִים, הֵיכָן שִׁשׁוּחָטִים יְלָדִים,

אל תחתך אותי

שוחטים לייבויים, והילדים נשארים שחוטים כל ימי חייהם, רחמנא ליצלן.

ה.

ילד מחקה את אביו

האמת היא, שאין זה רק אצל מלמדים, גם ההורים צריכים לדעת איך לחנך את הילדים שלהם, כי עם מכות וחקטות לא מגיעים לשום מקום, את הילדים צריכים לחנך עם אהבה וסבלנות, יש כל-כך הרבה מיני עצות ודרכים איך לחנך ילדים, אבל להרביץ בטח אינה עצה, זה בא רק מעצבים, האבא כעסן ומתוח, והוא מוציא את כעסו על הילדים.

הדבר החשוב ביותר בחנוך להיות דגמה אישית
 בשביל הילדים, אם הילדים רואים איך ששהורים
 מתנהגים כמו שצריך, הם יחקו את ההתנהגות
 הזאת! אבל אם ההורים בעצמם אינם מתנהגים
 נכון, לא יעזרו כלום לצעק ולהכות את הילדים, זה
 לא יעשה להם טוב.

אכן, האבא עסוק וטרוד במהלך ימי השבוע
 בפרנסתו, ובכלל לא יוצא לו לדבר עם הילדים
 במשך ימי השבוע, אך עליו לפחות לנצל את
 השבת פיאות, ולהראות דגמה לילדים שהם גם
 יחקו את האבא, אבל אם כאשר מגיעה השבת -
 האבא בעצמו אינו מתנהג כראוי, מה הוא יכול
 אחר כך לדרוש מן הילדים?

הבה ונקח לדגמה את התפלה, האברך מגיע
 מאחר לבית הכנסת, או חזים כבד ב'ברכו' הוא היה

אל תחתך אותי

צריך לפחות להתביש שהוא כל־כך נרדם ואחר, ולחטף את הטלית ולעמד בתפלה ולנסות להתמזג עם החזן, ולא רק שאינו עושה זאת אלא הוא הולך האברך ונעמד לשוחח בצד, והוא עוד חוטא ומחטיא את הרבים, לא רק שהוא אינו מתפלל - הוא מפריע גם לאחרים מהתפלה, רק כשמתחילים את תפלת העמידה בלחש, אז הוא מתחיל להתפלל, ואז הוא מבחין שהילד שלו עוד לא פתח את הסדור שלו, הוא מתעצבן ומעניק לו שתי סטירות מצלצלות ברבים, והוא צועק עליו: למה אינו מתפלל...

זו אינה דרך לחנך ילד! ילד מסתכל על אביו, אם האבא לא מתפלל - הילד גם לא יתפלל, וסטירות לא תעלנה כלל, אם האבא אינו ישר בעסקים, גונב וגוזל - אינו משלם חובות, הילד

שְׁלוֹ יִתְנַהֵג גַּם כֵּן כְּכֹה, וְהוּא עוֹד יַעֲשֶׂה זֹאת יוֹתֵר טוֹב, הֲרִי יֵשׁ לוֹ רֹאשׁ יוֹתֵר טוֹב, הוּא יוֹתֵר יִגְנֹב וַיִּגְזַל.

י.

עוררו ישנים משנתכם !

כַּעַת הִבֵּה וַיִּדְבֹר מִבְּעֵיהָ יוֹתֵר גְּרוּעָה, שְׁיֵשׁ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, מְלִמְדִים וּמְגִידֵי שְׁעוֹר מְנוּלִים, אוֹנְסִים אֶת הַיְלָדִים וּמְבַצְעִים בָּהֶם מַעֲשִׂים מְגֻנִים, שְׁמֵלֶבֶד הַחֲטָא הַנּוֹרָא - הֵם מְזִיקִים לָהֶם לְכָל יְמֵי חַיֵּיהֶם.

בַּחֲוָרִים וְאַבְרָכִים רַבִּים מְאֹד בָּאִים לְשַׁפֵּךְ אֶת לְבָבָם לְפָנָי, אוֹדוֹת הַבְּעֵיהָ הַמְרָה וְהַעֲצוּמָה הַזֹּאת, יֵלֵד אוֹ בַּחֲוֹר שְׁנִגְעוּ בּוֹ בְּדֶרֶךְ מְגֻנָה כְּזֹאת, הוּא כְּבָר הָרוּג לְכָל הַחַיִּים, קָשָׁה לְחַתֵּן אוֹתוֹ, הוּא מְפַחֵד

אל תחַתֵּן אוֹתִי

לְהִתְחַתֵּן, וְכֹאשֶׁר הוּא כֵּן יִתְחַתֵּן - תְּהֵינָה לוֹ
 בְּעִיּוֹת קָשׁוֹת בְּשָׁלוֹם-בַּיִת, וְכֹל זֶה 'הוֹדוֹת'
 לְמַלְמָדִים וּמַגִּידֵי שְׁעוֹר שֶׁהֵם פָּשׁוּט רוֹצְחִים,
 שֶׁהֲרֹגוּ אֶת הַיֶּלֶד.

אֲפֹשֶׁר לְשָׁמַע אֲנָשִׁים שְׂאוֹמְרִים שְׂאֲצִלְנוּ אֵין אֶת
 מִינֵי הַדְּבָרִים הַלְלוּ, מְנַסִּים לְהַחֲבִיא וּלְהַטְעוֹת אֶת
 עַצְמָם שֶׁהַבְּעִיָּה לֹא קִיַּמְתָּ, אָבֵל לְדַאֲבוֹנֵנוּ הִיא
 קוֹרִית הַרְבֵּה, וְזוֹ הִיא צָרָה שְׁחִיכִים לְדַבֵּר מִמֶּנָּה,
 הוֹרִים צְרִיכִים לְהִזְהִיר אֶת הַיֶּלְדִים, שְׂאֵף אֶחָד
 אֲסוּר לוֹ לְנַגֵּעַ בָּהֶם בְּצוּרָה לֹא עֲדִינָה, וְאִם אֶחָד כֵּן
 עוֹשֶׂה לָהֶם אֶת זֹאת - עֲלִיָּהֶם לְמַהֵר וּלְסַפֵּר זֹאת
 לְהוֹרִים בְּמַהֲרָה הָאֲפֹשְׁרִית, כִּי הָרוֹצֵחַ וְהַמְנַגֵּל
 הוּא מְאֹד חָכָם, הוּא מְבַהִיל אֶת הַיֶּלֶד שֶׁלֹּא יַעֲזִי
 לְסַפֵּר לְאֵף אֶחָד אֶת הַמַּעֲשֶׂה, וְאִם כֵּן יִסְפֵּר - הוּא
 יַהֲרֹג אוֹתוֹ, הוּא יַהֲרֹג אֶת הַהוֹרִים שְׁלוֹ, וּמִי יוֹדֵעַ

עוד מה הוא יעשה, ואת זאת צריכים לגלות היטב
 לילדים שלא יפחדו, רק דוקא כשאחד עושה
 משהו, ומזהיר שלא לספר להורים – דוקא אז צריך
 מהר לרוץ להורים ולספר להם.

פעם בחרו שפך את לבו לפני, אודות מגיד
 השיעור שלו שאנס אותו, הוא היה בחרו יפה,
 והלה אנסו, שאלתי אותו: למה נתת את עצמך?
 שואל אותי בחזרה: מה הייתי צריך לעשות?
 אמרתי לו, היית צריך לתת לו כזו בעיטה שהוא
 יעוף, שלא ידע איך שקוראים לו... אומר לי
 הבחור: הלה כל כך הזהיר אותי ואים עלי שאם
 אעשה משהו או שאספר למישהו, הוא יעשה
 בודאי שלא אוכל למצא שדוף... הדברים אכן
 הפחידו אותו, ובאמת שמר על שתיקה מחלטת

אל תחתך אותי

מבלי לפעל כלום בנדון, ובסוף, הבחור הזה יצא לתרבות רעה.

הורים ומחנכים! אסור לכם להתעלם מזה, עליכם לדבר אל הילדים ולהסביר להם שיש מנגולים ורוצחים בעולם, וצריך מאד להשמר מהם, אסור לפחד מהם, ואסור להתמסר אליהם, חייבים לצעק ולעשות מהפכה וחייבים לספר...

ולעצם המעשה הנפשע - אין על זה שום תרוץ, המלמד והמגיד-שעור לא יכול לתרץ את עצמו שהוא מעד 'רק' פעם אחת, זה לא שום תרוץ שיאפשר להרוג ילדי ישראל, על אדם כזה אסור לרחם! אם הוא לא יכול להתאפק - צריך לסרס אותו, שלא יוכל לנגע ולרצח בני ישראל.

תִּאָרוּ לְעַצְמְכֶם שְׂיָבוֹא אֶחָד עִכְשׁוּ שְׁתֵּהִיָּה לוֹ
 רַחֲמָנוּת עַל הַרוֹצֵחַ שְׁהָרַג וְחָתַךְ אֶת לֵיבָעֲלֵעַ ע"ה,
 או עַל הַרוֹצֵחַ שְׁדָקָר אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר אַבּוּחֲצִירָא
 ז"ל, הַהוּא הִיָּה טוֹעֵן שְׁצָרִיךְ לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, הוּא
 הִיָּה מְנַסֶּה לְתַרְץ אוֹתָם שֶׁהֵם 'רַק' פַּעַם אַחַת מְעַדּוּ
 וְנִפְלוּ, וְכִיּוֹצֵא בָּאֵלוּ, שְׁטִיּוֹת כָּאֵלוּ, כֹּל אֶחָד הִיָּה
 מִבֵּין שְׁזֵהוּ מְאֹד מְגַחֵךְ, אֲנָשִׁים כָּאֵלוּ צָרִיכִים לְעֲנֹשׁ
 בְּמֵלֶא חֲמַר הַדִּין, וּמִי יוֹדֵעַ, אִם לֹא תַעֲבֹרְנָה כַּמָּה
 שָׁנִים וּבִאֲמַת יִגִּיעוּ אֲנָשִׁים וַיִּגִּידוּ שְׁצָרִיךְ לְרַחֵם עַל
 הַרוֹצְחִים וּלְשַׁחֲרַר אוֹתָם... אֶת זֶה מִבֵּין כֹּל אֶחָד
 שְׁזֵה לֹא הוֹלֵךְ כָּכָה, אִם הוֹרַג אָדָם אֶת זוּלָתוֹ – אֵין
 רַחֲמָנוּת, עָלָיו לְהַעֲנֹשׁ בְּחֲמַר הַדִּין! וְכִמוֹ כֵּן לֹא
 שִׁיךְ לְרַחֵם עַל רוֹצְחִים אַחֲרִים, שְׁלוֹקָחִים יְלָדִים
 חֲפָים מִפֶּשַׁע וּמִטְּמָאִים אוֹתָם, וְהוֹרְגִים אוֹתָם
 לְמִשְׁךְ כֹּל יְמֵי חַיֵּיהֶם.

אל תחתך אותי

לא בַּחֲנָם הָרָאוּ לָנוּ אֶת הַסְּפוּרִים הַנּוֹרְאִים
הַלְלוּ, זֶה צְרִיךְ לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ שְׁנֵתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל
הַיְלָדִים שְׁלָנוּ, עָלֵינוּ לְהִסְתַּכֵּל מֵה שְׁקוּרָה בְּעוֹלָם,
כִּי צַד יְלָדִים נַחְתָּכִים יוֹמִיּוֹם.

עוֹרוּ יְשָׁנִים מִשְׁנֵתְכֶם! אִם חָתְכוּ יֶלֶד, רַחֲמָנָא
לִי צִלָּן, עָלֵינוּ לְהִתְעוֹרֵר שְׁאַנְחָנוּ לֹא נַחְתָּךְ עוֹד
יְלָדִים, שְׁאַנוּ לֹא נִתֵּן שְׁיַחְתְּכוּ יְלָדִים בַּחֲדָרִים,
בְּבֵית הַסֵּפֶר, וּבְבִתִּים... וּבְזָכוֹת זֹו הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא בּוֹדֵאֵי יַעֲזֹר לָנוּ שְׁלֹא נִשְׁמַע כְּאֵלוּ סְפוּרִים
מִפְחִידִים.

.ז

אל תדקר צדיקים!

כַּעַת הִבָּה וְנִרְאָה מֵה עָלֵינוּ לְלַמֵּד מֵהָאֲרוּעַ
הַנּוֹרָא הַשְּׁנִי, שְׁנִכְנַס רוֹצֵחַ אֶל רַבִּי אֶלְעָזָר

אֲבוּחֶצִירָא ז"ל, וְדָקַר אוֹתוֹ לַמּוֹת, רַחֲמָנָא לִיִּצְלָן.
 רַבִּי אֶלְעָזָר ז"ל הָיָה עָרְלִיכְעַר אִיד, צַדִּיק תָּמִים,
 הוּא עֶזֶר לְכָל כֶּף הַרְבֵּה נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עָשָׂה כָּל
 כֶּף הַרְבֵּה טוֹבוֹת לִיהוּדִים, הִקְשִׁיב לְכָל כֶּף הַרְבֵּה
 יְהוּדִים שֶׁבָּאוּ לְשִׁפְךְ אֶת לִבָּם הִקְשָׁה לְפָנָיו.

אֵין זֶה דְּבַר קַל כֻּלָּל וְעֵקֶר - לְהִקְשִׁיב לִיהוּדִים
 שְׁבוּרִים שְׁרוּצִים לְשִׁפְךְ אֶת מְרִירוֹת לְבָבָם, וְלִפְרוֹק
 מִלִּבָּם אֶת הַמָּשָׂא הַכָּבֵד שֶׁל צָרוֹת וְיִסּוּרִים, הֵם
 רוּצִים שְׁאֶחָד יִקְשִׁיב לָהֶם וְיִתֵּן לָהֶם עֲצָה בַּחַיִּים,
 כְּאִשֶּׁר זוֹכִים לְהִקְשִׁיב לְשִׁנֵּי זוֹ הִיא הַמְדַרְגָּה
 הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר בְּמֵדַת הַחֶסֶד, זֶה הַרְבֵּה יוֹתֵר חָשׁוּב
 מֵאִשֶּׁר נוֹתְנִים לְזוּלַת כֶּסֶף.

צַדִּיק מְעַנֵּיק אֶת הַחַיִּים שְׁלוֹ לִיהוּדִים אַחֲרִים,
 הוּא נוֹתֵן אֶת הַזְּמַן וְהַכֹּחַ שְׁלוֹ לְהִקְשִׁיב לְנִשְׁמוֹת

אל תחתיך אותי

ישראל, לחזק אותם שאף פעם לא יאבדו את עצמם.

מי הוא צדיק? רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קצז) שצדיק אינו מי שהולך בראש כפוף ועושה תנועות משנות, זה נקרא סתם להשתטות, רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן קטז) שצדיק אי אפשר בכלל להפירו מבחוי, כשמסתכלים עליו רואים אדם רגיל, אבל מבפנים הוא ענין אחר לגמרי, הוא דבוק כל העת בהשם-יתברך, הוא חושב רק ממנו יתברך, והוא חי רק עמו יתברך, והוא מוכן בכל דקה ורגע למסר נפשו אליו יתברך.

כשאנו שומעים רק דקה אחת מיום המיתה, אנו כבר נהיים עצובים ועצבנים, ואיננו רוצים לשמוע זאת, כשרק אומרים לאדם שלא נשארים כאן לתמיד בעולם, לכן יבוא יום שנצטרך להפרד מן

אל תחתיף אותי

מה

הָעוֹלָם, יִכְנִיסוּ אוֹתָנוּ לְקֶבֶר, וְנִצְטָרֵךְ לַחֲזוֹר אֶל
הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וְשָׁם יִהְיֶה חָשׁוּב רַק מְעַט הַדְּבָרִים
הַטּוֹבִים שֶׁחֲטַפְנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁהַתְּפִלָּנוּ שֶׁלֹּשׁ
פְּעָמִים בְּמִנְיָן, שָׁם נוֹכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ רַק בְּכָךְ
שֶׁחֲטַפְנוּ אִמֵּן יֵהא שְׁמִיָּה רַבָּה, קִדְשָׁה וּבָרְכוּ
וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, רַק זֶה חָשׁוּב בַּשָּׁמַיִם, וְכִמוֹ כֵּן הוּא עִם
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, רַק מְעַט הַתּוֹרָה שֶׁאָדָם חוֹטֵף
בְּכָל יוֹם, רַק זֶה חָשׁוּב אֲצֵל הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ, כְּשִׁיְהוּדֵי
זוֹכֶה לְלַמֵּד קִצַּת חֲמֵשׁ בְּכָל יוֹם, הוּא מְעַבִּיר-סִדְרָה
בְּכָל יוֹם אֶת הַחֶלֶק מִהַפְּרָשָׁה, וְכֹאֲשֶׁר מִגִּיעַ סוֹף
הַשְּׁבוּעָה הוּא כְּבָר סִיִּם אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנִּפְסַק
בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ (אֲרַח חַיִּים, סִימָן רַפָּה, סְעִיף ג) שְׁמִיּוֹם רֵאשׁוֹן
כְּבָר אֶפְשָׁר לְהִשְׁלִים אֶת הַפְּרָשָׁה עִם הַצְּבוּר, וְכִמוֹ
כֵּן הֲלֵאָה כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְלַמֵּד קִצַּת מְשֻׁנּוֹת, קִצַּת
גְּמָרָא, וְאוֹמֵר קִצַּת תְּהִלִּים, כָּל אֶחָד חוֹטֵף מְעַט

אל תחתך אותי

תורה לפי כמה שהוא יכול, רק זה מלנה את האדם
אחרי שהוא הולך מן העולם.

כשאנו רק שומעים שמדברים מזה, שיום אחד
נצטרך למות ולעזב את העולם, ושלעלנו להכין את
עצמנו ליום הזה, נופלת עלינו מרה שחורה, אבל
צדיק הוא בדיוק הפוך, הוא חושב בכל רגע שהוא
רק רוצה למסר את עצמו לגמרי אליו יתברך.

כזה צדיק, שכל כך דבוק בהשם יתברך, ועובד
את השם יתברך במסירות נפש, כשנכנס אצלו
יהודי שצריך עצה, או ישועה, הוא רוצה לשוח את
לבו הקשה - יניח הצדיק הצדה את כל עסוקיו
והוא יהיה עסוק רק עם היהודי הזה, להקשיב לו
ולהושיע לו במצבו הקשה.

אל תחתך אותי

ועוד יותר כְּאִשֶּׁר נִכְנָסִים אֵלָיו בְּנֵי זוג עם בְּעֵינֹת
 שֶׁל שְׁלוֹם-בַּיִת, הֵם סוֹבְלִים וְאֵינָם יְכוּלִים לְהִסְתַּדֵּר
 בִּינֵיהֶם, הַצְּדִיק לֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם דְּבַר, הוּא יֵשִׁים
 בְּצַד אֶת הַשָּׁעוֹן, וְרַק יִתְעַסֵּק עִמָּם, וְלֹהֲבַטִּיחַ וְלוֹדֵא
 שֶׁהֵם מִסְתַּדְרִים וְהוֹלְכִים הַבֵּיתָה בַּיַּחַד וְיְכוּלִים
 לְחִיּוֹת בְּשְׁלוֹם חַיִּים-מְאֹשְׁרִים בַּיַּחַד.

אָכֵן, אֵין זֶה דְּבַר קַל וְנִעִים אֲבָל הַצְּדִיק מוֹכֵן
 לְוִתֵּר עַל הַכֹּל, וְכֹל מַעֲיֵנָיו הֵם רַק לְעִזּוֹר לְנִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים חֲז"ל (בְּרֻכּוֹת ד.) דָּוִד הַמֶּלֶךְ
 אָמַר לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל הַמְּלָכִים יִשְׁנִים
 עַד שֶׁלֵּשׁ שָׁעוֹת בַּיּוֹם, וְאֲנִי עָסוּק כָּל הַיּוֹם לְעִזּוֹר
 לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל – לְטֵהָר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, לְהַשְׁכִּין אֶת
 הַשְּׁלוֹם בַּיִת עַל כִּנּוֹ וְלְהַשְׁרוֹת שְׁלוֹהָ בְּבֵית יְהוּדִי,
 צְדִיק לֹא לּוֹקַח כֶּסֶף בְּשִׁבִיל זֶה, הוּא אֵינוֹ צָרִיךְ
 שׁוֹם דְּבַר בְּחִזְרָה, הוּא רוֹצֵה רַק דְּבַר אֶחָד שֶׁהַזּוּג

אל תחתך אותי

יצא מפתח ביתו שמחים וטובי לב, ושיהיו להם חיים יפים.

[ובדברנו אודות שלום-בית, כדאי לחזור ולהזכיר עד כמה צריך להתרחק מכל מיני עסקנים המתמרים לעסק בשלום בית ולוקחים מחירים מפרזים בשביל זה, ולמה שכזה 'עושה שלום בית' ישפין לה באמת שלום בית? הרי הוא יפסיד את הפרנסה שלו אם הוא עושה שלום בית, הוא מעניין בבעיות שתמשכנה כמה שיותר זמן, כי כך יוכל לגבות על זה כסף רב, הוא רק רוצה שהזוג יפרדו לזמן קצר, כי כך יוכל להרויח משני הצדדים בנפרד, ואחרי שימשך את הזמן ככל שיוכל, יתן את העצה היחידה שהוא יודע - שיתגרשו. חז"ל אומרים (קדושין 1): 'כל שאינו יודע בטיב גטין וקדושין - לא יהא לו עסק עמהם', מי שאינו יודע

אל תחתוך אותי

לְהִשְׁכִּין שְׁלוֹם בְּבֵית יְהוּדֵי - שְׂעֵמַד בְּצַד וְלֹא
 יתְעַרְב בְּדַבָּרִים שְׂאִינָם שְׂיָכִים אֵלָיו, לְעַצְמוֹ
 וְלִילָדָיו לֹא הָיָה פּוֹסֵק כָּל כֶּךָ מֵהָר שְׂצָרִיךְ
 לְהִתְגַּרְשׁ].

יְהוּדֵי כָּשֶׁר שְׂרוּצָה לְהִשְׁכִּין שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ
 לְאִשְׁתּוֹ - לֹא יִתְנֶה אֶת זֶה בְּעֵבוֹר תְּשֻׁלוֹם, אֲלֵא הוּא
 יִתֵּן אֶת הַכֹּחַ וְהַזְמַן שְׁלוֹ וְכָל מֵה שְׂיִשׁ לוֹ כְּדֵי שְׂיֻכַּל
 לְעִזּוֹר לְזוּג, כִּי מִטָּרְתּוֹ אֵינָה לְעִשׂוֹת כֶּסֶף אֲלֵא כִּי
 הוּא רוּצָה לְעִזּוֹר לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

לְצַדִּיק יֵשׁ מִסְפִּיק מֵה לְעִשׂוֹת, אָבֵל הוּא סוֹגֵר
 אֶת הַגְּמָרָא שְׁלוֹ, הוּא סוֹגֵר אֶת הַמְּשַׁנְיֹת שְׁלוֹ, הוּא
 סוֹגֵר אֶת הַזְּהָר שְׁלוֹ, הוּא עוֹזֵב אֶת כָּל צָרְכָיו
 הָאִישִׁיִּים, וְהוּא מִתְעַסֵּק עִם בְּחוֹר, עִם אֲבִרְךָ, עִם
 זוּג, הַכֹּל כְּדֵי לְעִזּוֹר לָהֶם לְהַעֲמִיד אוֹתָם עַל
 הַרְגָּלִים, לְחִזְקָם שְׂעוֹד מְחַכִּים לָהֶם זְמַנִּים טוֹבִים

אל תחתך אותי

ג

בַּחַיִּים, וְלֹא תָמִיד יִלֶךְ כָּל כֶּף קָשָׁה, שְׂיִתְחַזְּקוּ
וַיִּחַזְּקוּ מֵעַמֵּד בַּחַיִּים.

הַצַּדִּיק לֹקַח אָדָם שֶׁכָּבַר הִיָּה שְׁקוּעַ עֲמֹק
בְּטַמְאָה עַד תְּנוּכֵי אֲזַנָּיו, הַצַּדִּיק מְדַבֵּר אֶתֹ, מְעוֹרְרוּ וּמְחַזְּקוּ, וְסוֹחָבוּ הַחוּצָה מְלַכְלוּכוֹ, רוֹחֵץ
אוֹתוֹ וְעוֹזֵר לוֹ שְׂיֻכַּל לְהַצְלִיחַ בְּרוּחָנִיּוֹת
וּבְגַשְׁמִיּוֹת, לְאֵט לְאֵט מִתְחִיל הָאָדָם לְלַמֵּד, הוּא
כָּבֵד מִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל, וְהוּא כָּבֵד מִתְחִיל לְהִתְנַהֵּג
בְּכִשְׁרוֹת.

אֵיךְ גּוֹמְלִים אַחֵר כֶּף לְצַדִּיק כְּזֶה? בְּמָקוֹם
לְהוֹדוֹת לוֹ, מִתְחִילִים לְדַבֵּר עָלָיו כָּל דָּבָר אָסוּר,
בְּכָל הַדַּרְכִּים מְחַפְּשִׁים רַק מָה אֶפְשָׁר לְמַצֵּא מִשְׁהוּ
רַע כְּדֵי לְדַבֵּר בּוֹ סָרָה. מָה עוֹשִׂים עִם הַסְּפָרִים שֶׁל
הַצַּדִּיק? בְּמָקוֹם לְהַחְזִיק אוֹתָם בְּיוֹקֵר וּבְחִשְׁבּוֹת -

אל תחתך אותי

לְלַמַּד בָּהֶם וּלְהַתְחִיזֵם בְּאַמְצָעוֹתֵם, הוֹלְכִים וְקוֹרְעִים אֶת הַסְּפָרִים, רַחֲמָנָא לִי צְלֵן.

זֶה מֵה שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ הִרְאָה לָנוּ עִם הַסְּפוּר הַנוֹרָא, שֶׁדָּקְרוּ וְרָצְחוּ צְדִיק תָּמִים, זֶה זַעֲזַע אֶת כָּל מִי שֶׁשָּׁמַע אֶת הָאֲרוֹעַ, אֲבָל זֶה לֹא הָאִפֶּן הַיְחִיד שֶׁכָּעַתָּה רַק קָרָה – דְּקִירַת צְדִיק, אֲלֵא זֶה דְּבַר שְׁחוּזָר עַל עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם, דּוֹקְרִים אֶת הַצְּדִיק וְשׁוֹפְכִים אֶת דָּמוֹ יוֹם יוֹם.

ח.

חֲמַרַת הַמַּחְלוּקָת

רַבְּנוּ ז"ל סִפֵּר בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל הָרַב וּבֶן יְחִיד (סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֵׂה ח) שֶׁהִסֵּם "דְּמ"ם בְּהַתְחַלָּה הַתְּחִפְשׁ לְסוּחַר וְהוּא הִגִּיעַ לְרַב שֶׁבְּנוּ יְחִידוֹ רָצָה לְנַסֵּעַ לְצְדִיק, וְהִסֵּם "דְּמ"ם אָמַר לוֹ כִּכָּה דֶרֶךְ אַגַּב, כְּאֵלוֹ

אל תחתך אותי

בתמימות – שהוא בעצמו ראה שהצדיק עושה עברה, ושהוא בכלל אינו איש כשר, הוא בכלל קל, והרב קבל את הדברים. ואחר-כך, כאשר נפטר הבן-יחיד, התחרט מאד הרב כשהוא גלה שהסוחר היה הסם"ך-מ"ם בעצמו.

וזו עבודת הבעל דבר, אינו מפתה מיד בתחלה שידברו על צדיק, אלא קדם עושה ממנו 'לא צדיק', ואחר כך ידברו עליו... הפסוק אומר (ישעיה ה, כ): "הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר למתוק ומתוק למר", מערבבים את היוצרות, על קלים וריקים אומרים שהם אנשים כשרים, ועל האיש הכשר אומרים שהוא קל, מקשיבים לדברי לשון-הרע, שומעים מילה פה ומילה שם, ומתחילים כבר לדבר על

אל תחתך אותי

הצדיקים ועל אנשים כשרים, שזה מפחיד מאד, כי בכך משחקים באש.

האמת היא שבכלל אסור להתערב בשום מחלקת, בקשי אדם יכול להסתדר עם עצמו, עם הרמ"ח אברים ושס"ה גידים, בווער בו היצירה והוא לא יודע מה לעשות, האדם עצמו צריך רחמים גדולים, ואיך יש לו עוד זמן להתעסק עם אחרים, להיות עסוק עם זה ועם ההוא, ולהתערב במחלקת.

אומרים חז"ל (במדבר רבה, יח, ד): כמה קשה המחלקת שבית דין של מעלה אין קונסים אלא מבין עשרים שנה ומעלה ובית דין של מטה מבין י"ג במחלקתו של קרח תינוקות בן יומן נשרפו ונבלעו בשאול תחתית, דכתיב (במדבר טז, כז): "ונשיהם ובניהם וטפם וירדו הם וכל אשר להם

אל תחתך אותי

חיים שאלה" (שם טז, לג); עד כדי כך מקפיד הקדוש ברוך הוא על המחלקת, ולכן שומר נפשו ירחק מכל סרף של מחלקת ולא להתערב לעולם בדברים כאלו.

במיחד כאשר המדבר במחלקת על איש כשר - צריך ביותר להשגיח, אפשר מאד להכוות באש שלו, חכמינו הקדושים מספרים (בבא מציעא פד:) על התנא הגדול רבי אלעזר בן רבי שמעון בן יוחאי, כאשר הוא נסתלק מן העולם, אמר לאשתו שהיא תניח את גופו בעליית הגג, ושלא תפחד כלל, כי לא יקרה עמו שום דבר רע כלל. יום אחד, כשהיא עולה לעליית הגג, היא מבחינה איך שתולעת יוצאת מהאזן שלו, היא נבהלה מזה, והוא הגיע אליה בחלום ואמר, שלא תפחד כי זה היה דבר חד

אל תחתך אותי

פַּעַמִּי, כִּי הוּא הִיָּה צָרִיךְ לְקַבֵּל עֲנָשׁ עַל זֶה שֶׁהוּא
פַּעַם שָׁמַע אֵיךְ שְׁמֵבִישִׁים יְהוּדִי כָּשָׁר וְלֹא מַחָה.

רוֹאִים מִזֶּה אֶת חֲמַרְת עוֹן שֶׁל הַדְּבֹר סָרָה
בְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁאַפְלוּ צְדִיק גָּדוֹל כְּמוֹתוֹ נֶאֱלָץ
לְקַבֵּל עֲנָשׁ רַק בְּגִלְל שְׁלֹא מַחָה עַל אֶחָד שֶׁדִּבֶּר
בְּזִילוֹת שֶׁל תַּלְמִיד־חֲכָם.

הָבָה וְנַעֲזֹב אֶת הַמַּחְלָקָת, לֹא לְרִיב עִם שׁוֹם
יְהוּדִי, וּבּוֹדָאֵי לֹא עַל אִישׁ כָּשָׁר, כִּי זֶה אָסוּר
בְּיוֹתֵר! וְכֹל שֶׁכֵּן כַּאֲשֶׁר אֶחָד מַעִיז לְדַבֵּר עַל הָרַבִּי
שֶׁלוֹ שֶׁקָּרְבוּ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, שֶׁחִזַּק אוֹתוֹ בְּזַמְנָיִם
הַקָּשִׁים שֶׁלוֹ וְהַעֲמִיד אוֹתוֹ עַל רַגְלָיו, אֵינן אֶת
הַמְּלִים לְתֹאֵר אֶת הָעֲנָשׁ הַנּוֹרָא שֶׁיִּבּוֹא עַל אָדָם
כְּזֶה.

.ט.

שְׁהַדְבוּרִים הִלְלוּ יִלְכוּ בְּכָל הָעוֹלָם

מִחֲלוּ נָא לִי שְׁעַכְבְּתִי אֶתְכֶם זְמַן אַרְוֶךְ כָּל כָּךְ,
 אֲבָל כְּאֲשֶׁר קוֹרִים סְפוּרִים מִחֲרִידִים כְּאֵלוֹ, אִי
 אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּת בְּשֶׁקֶט, הֵייתִי מְכָרַח לֹמֵר אֶת
 הַהֶסֶפֶד הַזֶּה, וּלְגַלוֹת אֶת הָאֱמֶת, מִה רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מֵאֲתָנּוּ בְּזְמַן כָּזֶה? וְעַם זֹאת לְהוֹרִיד אֶת
 חֲרוֹן הָאֵף לְפָחוֹת מִהַקְהֵלָה שְׁלֵנוּ, אֲבָל אֲנִי בְּטוֹחַ
 שְׁהַדְבוּרִים הִלְלוּ לֹא יִשְׁאַרוּ רַק פֹּה, אֲלֹא
 שְׁהַדְבוּרִים הִלְלוּ יִלְכוּ בְּכָל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂרַבְנוּ ז"ל
 אוֹמֵר (לְקוּטֵי מוֹתֵרֵינוּ, חֶלֶק א', סִימָן יז) כְּשֶׁמְדַבְּרִים דְּבוּרֵי
 אֱמוּנָה בְּאִיזוֹ פְּנֵה, הוֹלְכִים הַמְּלִים מְאֹד רְחוּק,
 וּמְגִיעִים לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ.

הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׂיֹתֵר לֹא נִשְׁמַע שׁוֹם
 צַעַר, שְׁלֹא נִשְׁמַע רְצִיחוֹת וְהַרְיגוֹת, רַחֲמָנָא לִי צִלָּן,
 וְשִׁנְלִמַד הֵיטֵב אֶת מוֹסֵר הַהֶשְׁכֵּל שְׁאָנוּ לֹא נִתְעָרַב
 בְּמַחְלָקָת, לֹא לְדַבֵּר עַל אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים, וּמְאֹד
 לְהִזְהֵר אֶת מִי מְמַנִּים לְמַלְמָדִים, שֶׁהֵם יֵהִיוּ יִרְאֵי ה'
 אֲמִתִּיִּים, שְׂיֹדְעִים כִּי צַד לְהִתְעַסֵּק נְכוֹן עִם יְלָדִים,
 וְשִׁתְהִיָּה לָהֶם סְבֻלָּנוֹת אֶל הַיְלָדִים. אֲקַוֶּה לְהֵשֵׁם-
 יִתְבָּרֵךְ שְׁפַעֲלֵתִי, וְהַבּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים בּוֹדָאֵי יַעֲזֹרְנוּ
 שְׁכַבֵּר נִרְאֶה אֶת בְּנֵי־בֵית הַמְקֻדָּשׁ, וְשִׁנְגָּאֵל מִיָּד,
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זוקללה"ה
נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.